

תת"ע (אילת) 385-01-23 - מדינת ישראל נ' ח'לדון עלי

בית משפט השלום לתעבורה באילת

תת"ע 385-01-23 מדינת ישראל נ' עלי

לפני כבוד השופט גיל אדלמן

משיבה
נגד
מדינת ישראל

מבקש
ח'לדון עלי

החלטה

בפני בקשה לפי סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: **החוק**) שעניינה ביטול פסק הדין שניתן בהליך דנן בהיעדרו של המבקש.

א. הרקע העובדתי

1. נגד המבקש הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה לפיה **נהג ברכב ובעת שהרכב היה בתנועה אחז או השתמש בטלפון שלא באמצעות דיבורית** - עבירה לפי סעיף 28(ב)(1)(א) לתקנות התעבורה, התשכ"א - 1961.

2. ביום 8.2.2023, התקיים הדיון אליו לא התייצב המבקש. בנסיבות אלה הורשע המבקש (בהעדרו) בעבירות שיוחסו לו ונגזר עליו העונש הבא: **קנס** בסך 1,000 ₪.

3. ביום 25.07.2025 הוגשה הבקשה מושא החלטה זו לביטול גזר הדין.

ב. טענות הצדדים

4. לטענת המבקש, הוא לא התייצב לדיון וזאת משום שלטענתו כלל לא ידע על מועד הדיון.

5. המבקש הוסיף טענות כי אישור המסירה שהגישה המשיבה חסר פרטים מהותיים וכי נשלח לכתובת שגויה שאינה כתובתו של המבקש. עוד טען כי נגרם לו עיוות דין.

6. עוד הוסיף המבקש כי הוא כופר במיוחס לו ולטענתו כלל לא ביצע את העבירה.

7. המשיבה מתנגדת לביטול פסק הדין וטוענת כי המבקש זומן כדין, ואף במועד קבלת הדו"ח אמר: "הטלפון נפל לי ונתתי לו" ויש לראות בדבריו ראשיתה של הודיה. לטענת המשיבה המבקש לא העלה כל קושי ראיתי רלוונטי על מנת לבסס טענתו לעיוות דין. עוד ציינה המאשימה כי העונש הולם, נמצא בתוך מתחם הענישה ומשכך יש להותירו על כנו.

ג. דין והכרעה:

לאחר שעיינתי בבקשה ובתגובה לבקשה, החלטתי לדחות את הבקשה.

8. סעיף 130(ח) לחוק קובע כדלקמן:

"נגזר דינו של הנאשם בחטא או בעוון שלא בפניו, רשאי בית המשפט, על פי בקשת הנידון, לבטל את הדין לרבות את הכרעת הדין וגזר הדין אם ניתנו בהעדרו, אם נוכח שהיתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או אם ראה שהדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין; בקשה לפי סעיף קטן זה תוגש תוך שלושים ימים מהיום שהומצא לנאשם פסק הדין אולם רשאי בית המשפט לדון בבקשה שהוגשה לאחר מועד זה אם הבקשה הוגשה בהסכמת התובע".

9. כלומר, תחילה יש לבחון אימתי הומצא לנאשם פסק הדין ואם טרם חלפו שלושים ימים ממועד ההמצאה כאמור. אם חלף מניין הימים, על בית המשפט לבחון האם הבקשה הוגשה בהסכמת התובע. במקרה דנן הוגשה הבקשה בחלוף 30 הימים ממועד המצאת פסק הדין. עיון בתיק בית המשפט מגלה כי פסק הדין נמסר למבקש ביום 21.2.2023, יפוי כוח הוגש בתיק ביום 20.7.2025 ואילו הבקשה הוגשה ביום 25.7.2025. במקרה דנא, לאור התנגדות המאשימה, די בנתון זה כדי לדחות את הבקשה.

10. לגופה של בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר הנאשם, ולמעלה מן הצורך במקרה זה, על בית המשפט לבחון האם מתקיימת אחת משתי העילות החלופיות הקבועות בסעיף הנ"ל: האחת - האם קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבות הנאשם; השנייה - האם ביטול פסק הדין דרוש כדי למנוע עיוות דין. התנאים אינם מצטברים (ראו גם רע"פ 9142/01 **איטליא נ' מדינת ישראל** פ"ד נז(6) 793 (2003) (להלן: "**הלכת איטליא**").

11. בענייננו, זומן המבקש לדיון כדין, כעולה מאישור המסירה שצורף; אישור מסירה לקוי, כשלעצמו, אינו עולה כדי עיוות דין. על המבקש לפרט מהו עיוות הדין הספציפי שייגרם לו לאור החוסרים באישור המסירה.

בעניין זה ראו דבריו של כב' השופט אלרון ברע"פ 5008/21 **שמעון ביטון נ' מדינת ישראל** (30.8.2021): "אמנם ישנה חשיבות רבה לציון פרטים מלאים באישור המסירה, אך על הטוען כי לא קיבל את ההודעה להסביר כיצד התיעוד החסר פגם ביכולתו להוכיח זאת, ולא להסתפק בטענה כללית, כנטען במקרה דנן".

על אף טענתו של המבקש כי הזימון לדיון לא נשלח לכתובתו (צירף לבקשתו ספח תעודת זהות), הרי שפסק הדין נשלח לאותה הכתובת, והמבקש עצמו חתום על אישור המסירה הסרוק בתיק.

12. עוד אעיר כי המבקש הגיש בקשה להישפט, כלומר, היה מודע לעובדה כי יתואם לו מועד לדיון והיה עליו לבצע מעקב, וודאי שלא ניתן להצדיק שיהוי כה ניכר בהגשת הבקשה, של יותר משנתיים (!) מיום שהומצא לו פסק הדין.

13. אשר לטענה כי ביטול פסק הדין נדרש כדי למנוע עיוות דין - אף בטענה זו אין ממש. כבר נקבע בפסיקה כי טענה כללית לפיה הנאשם כופר במיוחס לו איננה מהווה כשלעצמה עילה לביטול פסק דין אשר ניתן בהיעדר הנאשם, וראה לעניין זה רע"פ 2575/17 **גייאר נ' מדינת ישראל** (6.9.2017).

אשר על כן, אני דוחה את הבקשה לביטול פסק הדין שניתן נגד המבקש. פסק הדין יוותר על כנו.

ניתנה היום, ט' אב תשפ"ה, 03 אוגוסט 2025,
בהעדר הצדדים.